

HIREINK

Március 24-én indult a Diakóniai Központ következő gondozói tanfolyama, melyen 14 felvidéki és 19 kárpátaljai gondozott vesz részt. A tanfolyam elvégzése után ők is bekapcsolódhatnak majd a szolgálatba, ki-ki ömaga országában. A tanfolyam a Kárpátaljai Keresztyén Diakóniai Jótékonyági Alapítvánnyal és a VaV Felnőttképző intézettel együttműködésben valósul meg.

Reményik Sándor
A szőnyeg visszája

Brandt Józsinak

Kétségbe esem sokszor én is
A világon és magamon,
Gondolva, aki ilyet alkotott:
Őrülden alkotott s vakon.

De aztán balzsamként megnyíhít
Egy drága Testvér halk szava,
Ki, míg itt járt, föld angyala volt,
S most már a mennynek angyala:

„A világ Isten-szötte szőnyeg,
Mi csak *visszáját* látjuk itt,
És néha - legszebb perceinkben -
A *színéből* is - - *valamit.*”

**Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem,
ha meghal is él; János evangéliuma 11,25**

**A feltámadás hitében megélt, boldog húsvéti ünnepeket
kívánnak a Diakóniai Központ munkatársai!**

Szerkesztette: Haris Szilárd +421 908 549 726 Szlovákiai Református Keresztyén
Egyház Diakóniai Központja, Jókaiho 34. Komárno 945 01. www.refdiakonia.sk;
Email: diakonia.kozpont@gmail.com
Örömmel várjuk írásaikat, észrevételeiket!

A SZLOVÁKIAI REFORMÁTUS KERESZTYÉN EGYHÁZ DIAKÓNIAI KÖZPONTJA
GONDOZÓI SZOLGÁLATÁNAK HÍRLEVELE

Egymás hite által...

Pál apostol írja a római gyülekezetnek, hogy sokszor eldöntötte már magában, hogy meglátogatja az ottani testvéreket, azonban eddig nem tudta megvalósítani ezt a szándékát. Pedig az lenne a célja, hogy „együtt bátorodjanak meg egymás hite által.” (Róma 1,12) Mivel azonban a találkozás nem jött létre, ezért az apostol úgy döntött, hogy tollat ragad, és leírja biztatását, tanítását a gyülekezet tagjai számára.

A Kedves Olvasó a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház Diakóniai Központjának új, saját kiadványát, a gondozói szolgálat hírlevelét tartja a kezében, melyet éppen hasonló igény és helyzet tett szükségessé. Istennek hála a szolgálatban résztvevő gondozók és gondozottak együttes száma mostanra majdnem elérte a százat. Viszont önmagában a szám még nem jelenti azt, hogy ezek az emberek közösséget is alkotnak. Isten terve azonban legtöbbször az, hogy közösséget hozzon létre: embereket bizzon egymásra, akik egymáshoz szeretettel viszonyulnak. Ehhez a találkozás mindig megfelelőbb, mint egy ilyen rövid hírlevél, de a közösség létrehozásának – reményiségünk szerint ez is lehet egy eszköze azáltal, hogy az olvasók egy azon Istenhez

imádkozva szeretben hordozzák egymást. Ez a hírlevél tehát elsősorban a kapcsolattartást kívánja szolgálni. Hisszük, hogy ez is Isten evangéliumának a terjesztését szolgálja. Az evangéliumban pedig az Úr a maga „igazságát nyilatkoztatja ki hitből hitbe”, azaz felhasználva azokat, akik hisznek benne. Ez a hírlevél sem kíván másról szólni, mint az evangéliumról, de úgy, ahogyan azt a gondozói szolgálatban résztvevők megélik, megtapasztalják. Éppen ezért szeretnénk, hogyha a gondozottak és a gondozók ezt a kiadványt egyre inkább magukénak éreznék azáltal is, hogy akár saját bizonyágtételekkel: írásokkal, történetekkel esetleg versekkel is megtöltik. Hisszük és reméljük tehát, ez a kiadvány összekötő kapocs lesz egymás megismeréséhez, eszköze a híradásnak és a bizonyágtételre és a szolgálathoz elengedhetetlen imádságos háttér megteremtésének. H. Sz.

„Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az, minden hívő üdvösségére...”

Róma 1,16

Látogatóban Lipánéknál. A családfő nemrég töltötte be a 70. életévét. Az esztendő elteltével azonban nem kopott meg jókedve és reményteli hozzáállása. A Bodrogszentmárián élő család hálás menyük gondoskodásáért. (felül)

Demeséknél a gondozó maga ajánlotta fel szolgálatát a családnak, amikor hallott a Diakóniai Központ induló programjáról.

Adva kapni – kapva adni

Éjjel 2 óra van. Éppen vonaton ülök és Nagysurányból tartok Rozsnyó felé. Aludnom kellene, de a vonatfülke neonlámpája vakító fénnel világít a szemembe. Meg egyébként is túl izgatott vagyok ahhoz, hogy aludjak. Azok a látogatások járnak a fejemben, amiket erre a „keleti körútra” beterveztünk.

Március utolsó előtti hetén Rozsnyóról először Királyhelmece felé vettük az irányt, Ibos Henrieta igazgatónővel, hogy meglátogassuk azokat a családokat a környéken, ahol a Diakóniai Központ által indított házi gondozás folyik. Először Bodrogszentmáriára a Lipán családhoz érkeztünk. Itt élvezettel hallgattuk a beszámolót a nemrég lezajlott születésnap ünnepségről, ahol újra összegyűlt a nagy család – a családfő, nagypapa, Lipán Mihály 70. születésnapját ünnepelték. A családot menyük gondozza.

Következő utunk Ptruksára vezetett a Demes családhoz. A határszéli falu református gyülekezetének volt gondnokát a gondozó Ráthy Anita kereste fel, amikor hallotta, hogy a Diakóniai Központ elindította a házi gondozói szolgálatot. A gyerekek és unokák itt is szétrepültek a szélrózsa minden irányába, de szívesen hazalátogatnak. A családfő sokat mesél a gyülekezet életéről, melynek rendszeres templomlátogató tagja a mai napig.

Pénteken Ágcsernyőre látogattunk el, ahol Balicka Katalin gondozó két emberről gondoskodik. Ebédnél sokat beszélgettünk a szolgálatról és arról, hogy az élet nem mindig úgy alakul, ahogyan az ember eltervezi. Hogyan alakult ez Katalinnál, arról talán ír majd pár sort egy következő számban.

A következő napon Kuntapolcára utaztunk, ahol megismerhettük Éva nénit. A 75 éves asszony fájós lábbal, két mankóval is aktív életet él. A közeljövőben egy komoly operáció vár rá, de igyekszik a nehéz napokat is Isten kezébe tenni. Szívesen veszi, ha gondolunk rá imádságban.

Az ember mindig úgy készül, hogy vinne valami reményteltit, valami biztatót vagy egy kis figyelmességet, és legtöbbször úgy távozik a családokból, hogy kap valami biztatót, valami lelkit és sok figyelmességet. Ez most sem volt másképp. H. Sz.

Nagyböjtre

Asztalváltás

Amikor továbbhaladt, meglátta Lévit, az Alfeus fiát, aki a vámszedőhelyen ült, és így szólt hozzá: „Kövess engem!” Az pedig felkelt és követte őt. És történt, hogy amikor Lévi házában az asztalnál ült, sok vámszedő és bűnös is odatelepedett Jézus és tanítványai mellé, mivel sokan voltak, és követték őt. Márk 2,14-15

Lévi, a népe által megvetett vámszedő éppen az asztalánál ül, amikor Jézus elhívja őt onnan, hogy kövesse őt. A Szentírás nem jegyzi fel, hogy zajlott-e más beszélgetés közöttük, éppen ezért úgy gondolhatjuk, hogy a vámszedő, akit minden társa árulónak, és az elnyomó római hatalom kiszolgálójának tartott, elsőre szót fogadott Jézusnak. Talán éppen csak arra várt, hogy valaki emberszámba vegye. Hogy valaki mutasson neki valami kiutat onnan. Talán már rég el szeretne volna hagyni a vámszedő asztalt, csak nem tudta merre, mert ezer szállal tartotta vissza az elrontott élete. Csapda lett a biztos megélhetés, a kizsartolt vagyonok, még akkor is, ha már értette, hogy megvetettnek lenni mindennél rosszabb.

Jézus elhívja Lévit, ezzel bűnbocsánatot és új életet kínálva neki. A következő képben Lévi már egy asztalnál ül Jézussal, mert asztalt váltott. A szegény és bűn asztalát lecserélte a kegyelem és béke asztalára. Arra az asztalra, amit Jézus terített meg.

A nagyböjtben mi is arra készülünk, hogy az Úr asztalához járuljunk. De mi is csak úgy tehetjük, hogy hallgatunk Jézus hívó szavára és otthagyjuk azt a másik asztalt. Mindazt, ami hamis biztonságot és rövid ideig tartó jót tud csak nyújtani elengedjük, hogy megragadjuk és kövessük az örökkévalót. H.Sz.

Kinek a keresztje?

Ünnepenként a helytartó szabadon szokott bocsátani a sokaságnak egy foglyot, akit ők kívánnak. Volt pedig akkor egy nevezetes foglyuk, akit Barabbásnak hívtak. Máté 27,15-16.

A nagypéntek mindig Jézus kereszthalálára irányítja a figyelmünket. Bár Kálvin János szerint nem is igazi igehirdetés az, amiben nem kerül megemlítésre a Megváltó áldozata, nagypénteken mégis élesebb színezetet, nagyobb hangsúlyt kapnak a Jézus keresztje körüli események.

Szinte magától értetődően mondjuk, hogy „Jézus keresztje”, de vajon valóban az övé. Hiszen ha jobban belegondolunk Pilátus arra számított, hogy a tömeg Jézust fogja szabadon engedni, akiben ő nem talált semmiféle bűnt. Szemben vele pedig ott állt Barabbás, „a nevezetes fogoly”, akit azért nevez így a Biblia, mert az ő bűne mindenki előtt ismeretes volt. Mindebből az következik, hogy Pilátus Barabbásnak szánta a keresztet.

Nincs ez másképpen ma sem. Barabbást a nevezetes fogolyt, sokféleképpen hívhatnánk, de legfőképpen úgy mint magunkat. Hiszen nagypénteken mi vagyunk azok a nevezetes foglyok – a bűneink nevezetes foglyai, akikért és akik helyett Jézus az életét adja. A büntetést amit Jézus elszenvedett az Atya eredetileg ránk szabta ki. Mégis Jézust, az ő Egyszülöttjét küldte helyettünk a keresztre. Mert ő kegyelmes, de igazságos is. Igenis komolyan veszi a bűnt és azt, hogy a bűnös büntetést érdemel. Felfoghatatlan kegyelme csupán, hogy helyettünk Jézust hagyta szenvedni és meghalni.

Szoktuk mondani, hogy nehéz keresztet hordozunk. Amikor ez legközelebb eszünkbe jut, akkor gondoljunk arra is, hogy azt Jézus előbb hordozta. Bármilyen is bennünket, ő már megküzdött azzal.
H.Sz.

Ki hengeríti el a követ?

A hét első napján, korán reggel, napkeltekor, elmentek a sírbolthoz, és erről beszélgettek egymás között: „KI hengeríti el nekünk a követ a sírbolt bejáratáról?” Ekkor felnéztek és látták, hogy a kő el van hengerítve. Pedig az igen nagy volt. Márk 16,2-4.

Az első húsvét reggelén az asszonyok ahhoz a sírbolthoz tartanak, ahová előzőleg Jézust temették. Gyászmenet ez. Az akkori szokásoknak megfelelően illatos kenetekkel szeretnék megkenni Jézus testét. Közben azon tanakodnak, ki foglya a bejáratot elzáró hatalmas követ elgördíteni. Ők szeretnék Jézusnak megadni a kellő tiszteletet, de a vitájuk arról tanúskodik, hogy a halott Jézushoz indultak. A kő azonban már nem zárja el a bejáratot, mert el van hengerítve. Jézus már nincs a sírban, mert feltámadt és él.

Ez a kő az aggodalom köve. Úgy, ahogy az asszonyok szívében ott volt az aggodalom, úgy gyakran van ott a miénkben is. Szinte mázsás súlyként húz le bennünket a mélybe. Aggódunk az egészségünk miatt, miközben nem vesszük észre, hogy éppen ez az aggodalom betegít meg. Aggódunk a megélhetésünk miatt, és a jövőnk.

De az aggodalom helyett most ideje felnéznünk, és hittel meglátnunk, hogy a kő el van hengerítve. Hogy mindaz amin rágódunk, már el van rendezve, mert Isten hatalmasan cselekedett. Feltámasztotta az Úr Jézus Krisztust a halálból, és ezzel bebiztosította a jövőnk nem csupán ebben a földi életben, de még azon túl is.

Élő Jézusunk van, aki azt ígérte, hogy minden napon velünk lesz a világ végezetéig. Ideje tehát, hogy leessen az a nagy kő a szívünkről is. Ideje, hogy elhagyjuk aggodalmainkat és életünket hittel az Feltámadott és élő Úrra bízunk.

H.Sz.